

заедно

енория

"Св. Павел от Кръста"

ЮБИЛЕЙНА ГОДИНА
НА ЕНОРИЯТА

брой 74 - септември 2010

“да не искате и вие да си отидете?” (Йо 6,67)

Много народ вървеше след Исус, навсякъде където Той отиваше, защото виждаше големи чудеса и получаваше от Него хляб, риба, лечение на болести... И много друго.

Когато Исус започна да обеснява, че истинската любов не е само когато приемаш, а когато даваш изцяло себе си за другите... че истинската вяра изисква постоянство, пълно доверие в Бога и дълбока молитва... че истинската надежда намира своите основи само в Бога... че трябва да бъдеш готов да оставиш всичко за да намериш Бога... този голям народ изостави Исус и дори същия народ след това ще каже “Разпнати го! Разпнати го!”.

Малко стадо остава с Исус.

И днес е така, стига да гледаме участието на Светата Литургия в Неделя, църквата е пълна с хора, но сигурно сме само една четвърт(и дори по-малко) от християните католици, които живеят в Русе. Защо? Исус с една притча вече го обясни: Словото Божие е семе, което иска добра земя за да расте и да даде плодове, т.е. очаква отговор от самия човек: “Тая притча значи: семето е словото Божие; а това, що падна край пътя, са ония, които слушат; но отсетне дохожда при тях дяволът и грабва словото от сърцето им, за да не повярват и се спасят; а това, що падна на камък, са ония, които, кога чуят словото, с радост го приемат, ала нямат корен и временно вярват, а във време на изкушение отстъпват; а това, що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод; а това, що падна на добра земя, са ония, които, като чуят

словото, пазят го в добро и чисто сърце и принасят плод с търпение. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша!” (Лк 8,11-15).

На 24 октомври седем младежи ще приемат Тайнството Миропазание. Седем младежи, които започнаха от малки да идват на църква, от около 10 години участват в катехизис и приеха другите тайнства (Кръщение, Изповед и Първо Причастие). Сега от тях се изисква отговор за тяхната вяра, позряла, по-отговорна, по-обмислена. Заедно с тях в катехизиса участваше и друг, който е бил кръстен православен и който няма нужда да приема това Тайнство, защото вече го прие в деня на Кръщението си. Тази група трябваше да бъде по-голяма, но заради различни причини броя намаля: някой от тях отиде в чужбина със семейството си, друг напълно се отдалечи и изчезна, има други деца и младежи, които познавам, но в църквата са влизали най-много три пъти и това е било всичко за тях. Деца, младежи и възрастни: християни, защото са били кръстени, но изобщо не живеят своето кръщение, и дори можем да ги наричаме атеисти защото не знаят нищо за Бога и Исус, нищо за християнската вяра и това не ги интересува.

Страдам за това, но се радвам за онези, които търсят Бог, търсят да се срещат с Исус, за тези, за които истинския живот е само в Бога, за всички тези, които сериозно приемат Словото Божие.

Между тях са тези седем младежи които на въпроса, който даде Исус: “да не искате и вие да си отидете?” отговарят заедно с Апостолите: “Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи за вечен живот, и ние повярвахме и познахме, че Ти си Христос, Синът на Бога Живий” (Йо 6,68-69).

С тях тръгнахме преди много години по пътя на вярата; с тях растяхме чрез духовната храна на Божието Слово; с тях намерихме подкрепа от Исус за трудностите на живота; с тях се радвахме за благодарностите, които получихме от Бога.

С тях търсихме смисъл и значение в Бог за това което сме, за това което е самия живот.

Нашето поклонение през септември месец в Италия, беше още

един нов опит за да се запознаем с личностите на светците, няколко светилища и по-близо живота на отците, сестрите и монахините пасионисти.

Големи и положителни чувства обхванаха участниците, тези седем младежи с майките им и катехистките.

Имах една цел с това пътуване и съм доволен, че успяхме да я достигаме: духовно пътуване в помощ на нашата вяра.

Искам да ви дам възможност да прочетете техните думи, чрез няколко изречения, които писаха през тази седмица.

“Животът който живеем сега е само един преход, едно пътуване към истинския вечен живот в Божията Любов.”

“За мен монахините в манастирите са едно от най-важните звъна в Църквата, защото живеят в пълно уединение и в молитва за всички нас.”

“Понякога човек се мисли че Бог ще му даде някакви големи знаци и така той ще може по-добре да осъзнае живота си и пътя по който да върви. Но може би достатъчно всъщност нещо много по-малко, понякога дори незабележимо нещо, което да те обърне с лице към Бога и да усетиш неговата голяма любов и цялото си съществуване изобщо.”

“Убедена съм че размислите ми за преживянето ще продължат дълго време, което ще подкрепи и усилва вярата ми, ще увеличи набожността ми към Тайнството на Олтара.”

“Светците, Бог и Дева Мария продължават да помагат на хората, стаите които посетихме в някои църкви пълни с дарове за благодарност ми показаха колко голяма е силата на молитвата, когато тя е чиста и от сърце. Това което видях и научих отвори сърцето ми още повече за Бога и ми помогна да разбере по-добре, това което Бог иска от мен и от всички хора.”

“Нашият обикновен живот е труден, всеки ден е подложен на изпитания, но ние трябва да го живеем с радост, защото всеки ден е дар от Бога и трябва да се живее с труд и благодарност.”

“Когато стигнахме (в Лорето) започнах да се чудя какво ще видя, но когато влязохме в малката стаичка, където Ангела се явил на Дева Мария да ѝ каже тържествена новина, се почувствах много развълнуван, когато коленичихме да се помолим на ум аз използвах всички хубави думи да благодаря на Дева Мария за всичко.”

“Чудото в Ланчано още повече ме развълнува, когато го видях и обожавах. Когато обожавах усетих нещо в мене, което бушува, когато обожавах използвах цяло си сърце и душа да благодаря на Исус и да го възхвалявам и обожавам.”

“Светилището на Евхаристичното Чудо това най-много ме хареса, там обожавахме там имах време да размишлявам за много неща.”

“Докато бях там за тези шест дни имах съвсем различно чувство, някак си по-близо до Бога се чувствах.”

“Бог ми показа своята любов и свидетелства за съмняващите се в него хора. Къщата на Божата Майка и светилището на Тялото и Кръвта Христови укрепиха моята вяра в Исус.”

“Искрено се надявам че всички ние ще се върнем в България като преродени и с чисти сърца отправени към Исуса Христа, че тези младежи, на които скоро предстои Тайнството на Кризманието също ще гледат с един по-дълбок поглед към всичко това, което е Църквата и живота в нея.”

“Деси, Мариелка, Мария, Шефи, Тони, Мартин и Дени на добър път, в пътя на вярата.”

“Радвам се че имах възможност да изживея един от най-хубавите емоции които могат да случват на човек.”

“Наистина преди да тръгнем се вълнувах с това което предстои да видим, нетърпеливо шраках с фотоарата за да съхраня ревностно всичко видяно. Но не предвидих усъщанено вълнението и духа, които чувствах през цялото време.”

“Ще търся нови пътища за задълбочаване на моята вяра и любовта ми към Бога и всички хора. Благодаря на Бога за благодатта която получавам по време на това пътуване. Моля се за сила да не напускам пътя, който Бог ми е определил.”

“Моят главен цел за това пътуване беше да се усамотя, да се заредя, с една дума да изпитвам чудото на излекуването. Със сигурно мога да кажа, че бях свидетел на много чудеса. Но дали бях докосната от благодатта на излекуване ще го открия след моето връщане вкъщи, дали ще бъда способна да прощавам човека, който ме рани.”

“Майката на Исус е пример за всяка майка за следване. Защо? Мисля поради любовта към сина си, не отнемайки му свободата. Гледала на избрания от Него земен път и го приела със смирение, страдала в тишина на сърцето си и го подкрепяла според своите сили.”

“Доказателство?”

Тази дума звучеше в мен всички тези дни. Ние хората винаги търсим доказателства! Искаме доказателства и за смисъла на вярата си дори!... Доказателство за какво? За това, което Бог хилядолетия се опитва да ни каже: вие сте едно! Обичайте се! Доказателство за необходимостта от любов! Нима има такова доказателство? Нима се нуждаем от това доказателство?... А сега къде е доказателството? И Бог пак ни го дава: монахинитите-пасионистки, живеещи един много по-различен живот от нашия; милионите поклоници в светите места; мисионерите отци и сестри, решили да посветят живота си на далечни за тях хора; обикновените хора-вярващи пръснати по целия свят, които със своята усмивка и широко отворено сърце са готови да те приемат в дома си като брат, да те прегръщат и целуват като сестра.

Доказателство!”

Отец Валтер Горра

Евхаристичното чудо в Ланчано

Кой казва, че вече не стават чудеса?

Напротив, чудеса стават постоянно покрай нас.

Необходимо е само да се вгледаме по-внимателно с духовните си очи.

При всяка една Св. Литургия Исус Христос присъства по целия свят, във всички олтари на Църквата вече 2000 години. Хляб и вино, след призоваването на Светия Дух над тях, стават истинско Тяло и истинска Кръв на Исус Христос. За онези, които се съмняват като Тома Неверни преразказваме чудото в Ланчано, та като се доверят, да станат вяващи и като апостоли на новото хилядолетие да разпространяват евангелието в този неверен свят.

Древната църква на град Ланчано в Италия, пази повече от 12 века първото и най-велико Евхаристично чудо. Това се случва в VIIIв. В малката църква на Св. Легонциано, заради съмнението на един монах в реалното присъствие на Исус Христос в Евхаристията.

По време на отслужване на Св. Литургия, след освещаването, Хостията става истинска Плът и виното се превръща в истинска Кръв, съсирвайки се в пет кълбовидни телца, различни по форма и големина.

Хостията-Плът, както и сега се вижда много добре, има големина на голямата Хостия в западната църква (ок.7-8 см), и е повърхностно кафява, а става цялата светлочервена, ако се гледа от разстояние. Кръвта е коагулирана, в землист цвят, приближаващ се към жълтото охра. От 1713 г. плътта се пази в остенсориум от сребро, изящно изработен в неаполитански стил.

С папска була от 12 май 1252 г. се разпорежда за Светинята да се грижат братята францисканци. През 1258 г. те построяват

сегашното светилище, което в 1700 г., претърпява трансформацията от романо-готически стил в бароков. Светинята била поставена отначало в една капела от страната на най-големия олтар, после от 1636 г., в един страничен олтар, който пази още античната дарохранителница от ковано

желязо с паметен епиграф.

От 1902 г. Светинята се съхранява във втория остенсориум на главния олтар, направен и издигнат от жителите на Ланчано в центъра на презвитериума (олтарната част).

При различните църковни проучвания, започнати от 1574 г., е извършено научно изследване, водено от проф. Одоардо Лиоли (анатомия и хистология) и проф. Руджеро Бертели (микроскопска и химична експертиза) в университета в Сиена през 1981 г.

Анализите, извършени с абсолютна научна точност и документирани от една серия от микроскопски фотографии, са дали следните резултати:

Плътта е истинска човешка Плът.

Кръвта е истинска човешка Кръв.

Плътта е едно “Сърце”, завършено в своята структурна същност. В него са представени в сечение: миокардът, ендокардът, нервус вагус, левият сърдечен вентрикул.

Плътта и Кръвта имат една и съща кръвна група - АВ.

В Кръвта са били открити протеини, нормално разпръснати, които се намират в кръвната картина на току-що взета кръв.

В Кръвта също са били открити минерали: хлор, фосфор, магнезий, соли, калций.

Запазването на чудодейните Плът и Кръв, които се намират в естествено състояние от 12 века, и изложени на действието на физически, атмосферни и биологически фактори, остава един свръхестествен феномен.

(*Om cn. “Regina dell' Amore , бр. 110, 1998 г.*)

Часовете за неделните литургии:

09.30 Броеница

10.00 Светата Евхаристия

17.45 Вечерна Молитва

18.00 Светата Евхаристия

От ноември до март **16.45 Вечерна Молитва**
17.00 Светата Евхаристия

Празнувахме тези тайнства

20 юни
Кръщение на
Галина

Юбилей

24 август
15 години от
първите обети на
сестра Йола

Тайнството Миропомазание

“Апостолите, които бяха в Йерусалим, като се научиха, че Самария е приела Словото Божие, проводиха там Петър и Йоан. Тези слязоха при самаритяните и се помолиха за тях, за да им бъде даден Светия Дух. Защото Той не бе слязъл още върху нито един от тях, а само бяха кръстени в името на Господа Исуса. Тогава те възлагаха върху им ръце, и те приемаха Светия Дух (Деян. 8, 14-17).

Тайнството Миропомазване заедно с Кръщението и Евхаристията съставя съвкупността от “тайнствата на християнското посвещение”, чието единство трябва да се съблюдава. Следователно трябва да се обясни на вярващите, че приемането на това тайнство е необходимо за завършването на кръщелната благодат Всъщност “чрез тайнството Миропомазване връзката на кръстените с Църквата става по-съвършена, защото те са обогатени с една особена сила на Светия Дух и имат по-тясно задължение да разпространяват и да защитават вярата чрез думи и дела като истински свидетели на Христос”.

I. Миропомазването в икономията на спасението

В Стария Завет пророците известяха, че Духът Господен ще почива върху очаквания Месия с оглед на спасителната Му мисия.

Слизането на Светия Дух върху Исус по време на Кръщението Му от Йоан бе знак, че това беше Той, Който трябваше да дойде, че Той беше Месията, Синът Божи. Заченат от Светия Дух, целият Му живот и цялата мисия се осъществяват в пълно общуване със Светия Дух, който Отец Му даде “не с мярка” (Йоан.3, 34).

Тази пълнота на Духа не трябваше да остане само пълнота на Месията, тя трябваше да бъде съобщена на целия месиански народ. Многократно Христос обещаващо това слизане на

Светия Дух, обещание, което Той изпълни най-напред в деня на Пасхата и след това по още по-великолепен начин в деня на Петдесетница. Изпълнени със Светия Дух, апостолите започват да проповядват “великите Божии дела” (Деян. 2, 11) и Петър заявява, че това слизание на Светия Дух е знак за месианските времена. Тези, които тогава повярваха в апостолската проповед и които бяха кръстени, на свой ред получиха дара на Светия Дух.

“Оттогава насам, за да изпълнят волята на Христа, апостолите, като поставяха върху новопокръстените ръцете си, даваха им дара на Духа, който завършва благодатта на Кръщението. Ето защо в посланието до Евреите между елементите на първото християнско учение намира място доктрината за Кръщенията и за възлагането на ръцете. Поставянето на ръцете с право е признато от Католическата Църква като начало на тайнството Миропомазване, което по някакъв начин увековечава в Църквата благодатта на Петдесетница.”

От много рано, за да се изрази по-добре дарът на Светия Дух, към възлагането на ръцете отгоре е било прибавяно помазването с благовонно масло (хрисма). Това помазване обяснява името “християнин”, което означава “помазан” и което произхожда от името на самия Христос, Когото “Бог помаза с Дух Свети” (Деян. 10, 38). Този обред на помазване съществува и до наши дни както на Изток, така и на Запад. Затова именно на Изток това тайнство се нарича Миропомазване (на гръцки хрисматион) — помазване с миро (хрисма). На Запад терминът за Миропомазване - Конфирмация (укрепване), подсказва, че това тайнство едновременно утвърждава Кръщението и подсилва кръщелната благодат.

ДВЕ ТРАДИЦИИ: ИЗТОЧНА И ЗАПАДНА

В първите векове Миропомазването като правило се отслужва заедно с Кръщението, като образува с последното според израза на св. Киприан едно “двойно тайнство”. Измежду другите причини увеличаването на кръщенията на децата, и то по всяко време на годината, както и увеличаването на (селските) енории, които уголемяват епархиите, прави вече

невъзможно присъствието на епископа при всички кръщелни отслужвания. На Запад, понеже има желание да се запази за епископа завършването на Кръщението, се въвежда временно разделение на двете тайнства. Изтокът е запазил съединени двете тайнства, като Миропомазването се дава от свещеника, който кръщава. Той обаче може да го направи само с миро осветено от епископа.

Един обичай на Римската Църква е улеснил развитието на западната практика вследствие на двойното помазване със светото миро след Кръщението: извършено веднъж от свещеника върху новопокръстения при излизане от свещената баня, то е довършено от повторно помазване върху челото, направено от епископа на всеки от новопокръстените. Първото помазване със светото миро, което се прави от свещеника, остава прикрепено към кръщелния обред. То означава участието на кръстените в пророческата, свещеническата и царствената функция на Христос. Ако Кръщението е прието от възръстен, при него има само едно помазване след кръщението: това на Миропомазването.

Практиката на Източните Църкви подчертава повече единството на християнското посвещение. Практиката на латинската Църква изразява по-ясно връзката на новия християнин с неговия епископ, гарант и служител за единството на своята Църква, на нейната католичност и нейната апостоличност и оттам връзката с апостолското начало на Христовата Църква.

II. Знаците и обредът на Миропомазването

В обреда на това тайнство е уместно да разгледаме знака на намазването и това, което означава и утвърждава: духовния печат. Помазването в библейската и древната символика е богато на множество значения: маслото е знак на изобилие и на радост, то пречиства (помазването преди и след баня); то ни прави гъвкави (помазването на атлетите и на борците); то е знак на оздравяване, защото облекчава контузиите и раните и ни прави сияещи от красотата, здраве и сила.

Всички тези значения на маслото за помазване се намират и в

сакраменталния живот. Помазването с масло на катехумените преди Кръщението означава пречистване и укрепване; помазването на болните изразява излекуване и подкрепа. Помазването със светото миро след Кръщението при Миропомазването и при свещеническото ръкоположение е знак на посвещаване. Чрез Миропомазването християните, т.е. помазаните, вземат по-голямо участие в мисията на Исус Христос и в пълнотата на Светия Дух, от които Той е преизпълнен, така че целият им живот да излъчва приятния аромат на Христос.

Чрез помазването помазаният получава белега, “печата” на Светия Дух. Печатът е символ на личността, знакът на нейния авторитет, за нейната собственост върху даден предмет. По този начин войниците се белязваха с печата на техния началник, а също така и робите с печата на техния господар; той удостоверява един юридически акт или документ и понякога го прави таен.

Сам Христос заявява, че е белязан с печата на Отца. Християнинът също е белязан с печат: “Тоя, който утвърждава нас с вас в Христа и ни помаза, е Бог; той ни и запечата и даде залога на Духа в сърцата ни” (2 Кор. 1, 21-22). Този печат на Светия Дух отбелязва цялостната ни принадлежност към Христос, поставянето ни в Негова служба завинаги, но също така и обещанието за божествено покровителство в голямото есхатологично изпитание.

ОТСЛУЖВАНЕ НА МИРОПОМАЗВАНЕТО

Един важен момент, който предшества отслужването на Миропомазването, но по особен начин представлява част от него, е освещаването на светото миро. Епископът е този, който на Велики Четвъртък на литургията освещава светото миро за цялата епархия. В Църквите на Изтока това освещаване е запазено за патриарха:

Антиохийската литургия изразява по този начин епиклезата на освещаването на светото миро: “Отче ... изпрати Твоя Свети Дух върху нас и върху този елей пред нас и освети го, за да бъде той за всички, които ще бъдат помазани и белязани с него:

миро свето, миро свещеническо, миро царско, помазване за радост, дреха от светлина, връхна дреха на спасението, духовен дар, освещаване на душите и телата, непреходно щастие, незаличим печат, щит на вярата и непобедим шлем против всички козни на противника.”

Когато Миропомазването се отслужва отделно от Кръщението, какъвто е случаят в Римския обред, литургията на тайнството започва с подновяване на Кръщелните обещания и с изповядване на вярата на миропомазваните. По този начин става очевидно, че Миропомазването е продължение на Кръщението. Когато се кръщава възрастен, той веднага получава Миропомазването и участва в Евхаристията.

В Римския обред епископът простира ръцете си върху тези, които ще се помазват, жест, който още от времето на апостолите е знак за дара на Духа. И епископът призовава изливането на Духа:

“Всемогъщи Боже, Отец на нашия Господ Исус Христос, Който си възродил тези Твои чеда от вода и дух свети, като ги освободи от греха, прати в тях, Господи, Светия дух утешителя, дай им духа на мъдростта и разума, духа на съвета и силата, духа на знанието и благочестието, изпълни ги с духа на Твоя страх. Чрез Христа, нашия Господ.”

Следва същинският обред на тайнството. В латинския обред “тайнството на Миропомазването се дава чрез помазване със светото миро върху челото, като се възлага ръка и с думите: “Приеми печата на Светия Дух, който ти се дава в дар”. В Източните Църкви от Византийски обред помазването с мирото се прави след епиклезата, върху най-важните части на тялото: челото, очите, носа, ушите, устните, гърдите, гърба, ръцете и краката. Всяко помазване е придружено от формулата: “Печатът, на дара, на Светия Дух”.

Целувката на мира, с която приключва обредът на тайнството, означава и показва църковното общение с епископа и всички верни.

III. Въздействията на Миропомазването

От отслужването става ясно, че въздействието от тайнството на

Миропомазването е особеното изливане на Светия Дух, както е станало изливането връз апостолите в деня на Петдесетница.

От този факт следва, че Миропомазването допринася за нарастването и задълбочаването на кръщелната благодат:

- Миропомазването вкоренява по-дълбоко в нас синовната ни връзка с Бога, което ни кара да казваме: "Абба, Отче" (Рим 8,15);
- увеличава в нас даровете на Светия Дух;
- съединява ни по-силно с Христос;
- прави нашата връзка с Църквата по-съвършена;
- предава ни особената сила на Светия Дух, за да разпространяваме и да защитаваме вярата с думи и с дела като истински свидетели на Христос, да изповядваме храбро името на Христос и никога да не изпитваме срам от Кръста.

"Спомни си, че си получил духовния знак, духа на мъдрост и ум, духа на съвет и сила, духа на познание и благочестие, духа на страхопочитание, и пази това, което си получил. Бог Отец те беляза със Своя знак, Христос Господ те помаза и постави в твоето сърце залога на Духа."

Миропомазването ни се дава един-единствен път, както и Кръщението, на което то е завършек. Миропомазването слага наистина в душата един незаличим духовен белег, "характер", който е знак, че Исус Христос е белязал един християнин с печата на Своя Дух, като го облича в сила свише, за да бъде Негов свидетел.

"Характерът" усъвършенства общото свещенство на вярващите, получено при Кръщението, и "миропомазаният получава силата да изповядва публично вярата в Христос, почти по силата на едно задължение".

IV. Кой може да получи това тайнство?

Всеки кръстен, но още непомазан, може и трябва да получи тайнството Миропомазване. Тъй като Кръщението, Миропомазването и Евхаристията образуват едно цяло, следва, че "вярващите са задължени да получат това тайнство в подходящо време", защото без Миропомазването и

Евхаристията тайнството Кръщение без съмнение е валидно и ефективно, но християнското посвещение остава недовършено.

Латинският обичай от векове посочва възрастта, на която трябва да се приеме тайнството Миропомазване - "възрастта на разпознаването". Обаче при опасност от смърт децата трябва да се помажат дори и да не са стигнали тази възраст.

Ако някога се говори за Миропомазването като за "тайнство на християнска зрялост", не трябва в никакъв случай да се смесват зрялата възраст на вярата със зрялата възраст на естествения растеж, нито пък да се забравя, че кръщелната благодат е благодат на безвъзмездно и незаслужено избраничество, която няма нужда от "потвърждение", за да стане ефективна. Св. Тома го напомня:

"Телесната възраст не обуславя душата. Така дори и в детството човек може да получи съвършенството на духовната възраст, за която говори книгата Премъдрост (4, 8): "Не в дълговечността е честната старост, тя не се измерва с броя на годините." По този начин много деца, благодарение на силата на Светия Дух, която са получили, са се борили храбро и дори са проливали кръвта си за Христос."

Подготовката за Миропомазването трябва да има за цел да доведе християнина до по-тясна връзка с Христос, към една по-жива близост със Светия Дух, с Неговото действие, Неговите дарове и вдъхновение, за да може по-здравно да се натовари с апостолските отговорности на християнския живот. Оттук катехезата на Миропомазването ще се постарае да подобри разбирането за принадлежността ни към Църквата на Исус Христос както за Вселенската Църква, така и за енорийската общност. Последната носи особена отговорност при подготовката на тези, които ще бъдат помазани.

За да получим Миропомазването, трябва да бъдем в благодатно състояние. Уместно е да припомним до тайнството Покаяние, за да бъдем пречистени за дара на Светия Дух. Една по-гореща молитва трябва да ни подготви да получим с покорност и благодарно положение силата и благодатите на Светия Дух.

За Миропомазването, както и за Кръщението, желаещите да се

кръстят трябва да потърсят духовната помощ на един кръстник или кръстница. Подходящо е той да бъде същият кръстник както при Кръщението, за да се подчертае по-добре единството на двете тайнства.

V. Извършителят на Миропомазването

Първоначалният извършител на Миропомазването е епископът. На Изток обикновено свещеникът е този, който кръщава и който непосредствено след това дава Миропомазването в едно-единствено отслужване. Той го прави обаче със свето миро, осветено от патриарха или епископа, което изразява апостолското единство на Църквата. Връзките на това единство се засилват от тайнството на Миропомазването. В латинската Църква същият ред се прилага при кръщаването на възрастни или когато е допуснат до пълно общение с Църквата един кръстен от друга християнска общност, чието тайнство на Миропомазване не е валидно.

При латинския обред служителят, който по право извършва Миропомазването, е епископът. Въпреки че при уважителни причини епископът може да отстъпи правото да извършат Миропомазването на свещеници, по-уместно е поради самия смисъл на тайнството да го направи той самият, като не забравя, че точно поради тази причина отслужването на Миропомазването е било временно отделено от Кръщението. Епископите са наследници на апостолите, те са получили пълнотата на тайнството Свещенство. Извършването на това тайнство от самите тях подчертава, че то има за цел да обедини още по-тясно с Църквата тези, които го получават, да ги обедини с нейните апостолски първоизточници и с мисията да свидетелстват за Христос.

Ако един християнин е в смъртна опасност, всеки свещеник може да му даде Миропомазване. В действителност Църквата иска всяко едно от нейните чедра, дори и най-малкото, да не напуска този свят, без да бъде усъвършенствано чрез Светия Дух с дара на пълнотата на Христос.

(от Катехизис на Католическата Църква, 1285-1314)

Тази статия има задачата да представи трафикът на хора в една от най-често срещаните му форми – сексуалната експлоатация. Втора задача е, разказът да бъде реален и интересен за четене. За това, в нея ще разкажа за проституцията в град Русе като ще говоря от личния си, професионален опит.

За първи път срещнах проституцията в града през 2006 година. Бях социален работник и трябваше да посрещна момиче на 17 години (М.), което проституира. Доведоха го полицаи.

Проведох дълъг разговор с М. Тя не отричаше това, което прави. Дори сподели, че печели добри пари. И това е започнало отдавна, когато е била още по-малка и е загубила девствеността си, насилена от доведен баща. Това момиче, не е имало майка, която да съумее да подкрепи дъщеря си. Напротив, майката е била лишена не само от една майчина характеристика. Отговорът ѝ е бил в обвинение и ревност, които погрешно насочва към детето. Малко по-късно М. започва да проституира – доведеният баща е намирал клиентите ѝ.

М. е неграмотна. И да поиска да учи, никой няма да и позволи – клиентите не плащат за да е умна. Добре е обучена да бъде убедителна, че тази професия е “собствен” избор. Смее се, не желае помощ, изглежда щастлива. Мога лесно да повярвам на това и да реша, че това е момиче, което е намерило начин за лесен живот, без трудности. Мога за това да я осъдя в ума си и да я отхвърля. Аз видях друго в нея.

Когато срещнах М. тя изпитваше непосилно чувство за вина, от това, което е. Живяла е с тази вина толкова дълго, без да знае как да се справи с нея, без да намери прошка или подкрепа, че се е наложило сама да изобрети начин за да се справи с нея. Това, което момичето е направило е да “забрави” вината, да я потисне, да я замаскира. Това прозрях в страховитото твърдене, че харесва това, което прави, защото получава много пари, а по време на разговорът ни сутеньорът ѝ, я чака пред сградата в

люксовна кола.

В разбирането на проституцията има много табута. Ако не я е срещал, човек лесно може да реши, че жените, които продават телата си, печелят два пъти: веднъж от телесната наслада, и веднъж от многото “лесни” пари, които получават. В подобно твърдение за жалост няма и капка истина.

В продължение на година и половина работех на “терен” с проституиращи хора. “Терените” са места (заведения, улици, подлези) в град Русе, които хората, с които ежедневно общувам едва ли биха посетили. Срещах се с жени и мъже, които “доброволно” продават сексуалните си услуги.

Едно от нещата, които не виждаме от колата си когато минаваме покрай махачо с ръка момиче на магистралата, е поне единият мъж, който стои наблизко, скрит. Ако спреш колата си до момичето, мъжът веднага се появява. Всички разговори от тук на сетне се провеждат с него или в негово присъствие.

Ако се спираш често при тези жени, ще забележиш много други неща, които са невидими за преминаващите коли: поне една кола с други мъже, обикаля непрекъснато района. Това са хората на по-високо ниво в йерархията на сводничеството и трафикът на хора, които упражняват контрол върху момичетата; момичетата печеля много пари, но често, седмици на ред, са в едни и същи дрехи – явно, не разполагат с парите, които изкарват; от време на време някое от тях изчезва за по няколко дни, след което се появява отново със започнали да заздравяват белези от физическо насилие по тялото – понякога е от клиентите, понякога от сутеньора...

Тези жени са винаги щастливи, ако поговориш с тях. Условието е да не ги виниш, да не ги разпитваш за мъката на това, което правят, да не питаш как виждат себе си след време. Това са теми, които болят толкова силно, че е по-добре да бъдат “забранени” дори в мислите им. Като цяло, рядко някой се интересува от тях извън услугите им.

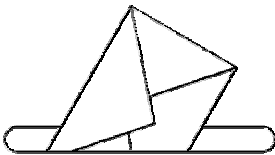
Различни са срещите с проституиращите жени в офиса на Каритас Русе. Там те биват доведени от някой представител на институция, когато съответната институция ги е разпознала като преживели трафик, и те са се съгласили да потърсят помощ. Да търсят помощ е може би най-трудната задача за тях. Тя изисква да признаеш пред себе си и да се срещнеш лице в лице с това, което ти се случва. Да разкажеш и да усетиш отново всичко, което не си имал: разбираща и подкрепяща среда, любовта, която си търсил неуспешно, мястото, което много си искал да заемеш в социални свят, но не си могъл...

Разбира се, тези жени не могат да назоват всичко това. Те идват при нас със своята история, която могат да разкажат с думите, които знаят и начина по който могат да общуват. По-често това е поведение, което ние сме приели за непристойно и е много трудно да започнем да ги слушаме и разбираме. А нашата задача е да ги чуем без да ги съдим и да разберем всичко, което те няма как да изречат.

Каритас Русе се стреми да предоставя за тези хора подкрепа и разбиране, да им даде пространство, в което могат да поговорят без ад бъдат съдени. Така те ще знаят, че когато са готови, ще има къде да намерят помощ.

Както всяка година на 18 Октомври, ще започнем масивна кампания, насочена към всички жители на града, по повод Европейският ден за Борба с трафика на хора. Чрез събитията, които ще реализираме до месец Декември, ние искаме отново да припомним за това жестоко явление, което се случва толкова близо до нас. Призоваваме всички хора да научат повече за трафика, за да могат да помагат на тези, които имат нужда, без да ги съдят.

Йоана Терзиева - Каритас Русе

За октомври месец

Програма за празниците през октомври

10 октомври 10.00ч монс. Христо Пройков

Благодарствена свята Евхаристия за 120-та годишнина от благословията на първия камък за строежа на нашата църква (12 октомври 1890г.)

12 октомври 18.30ч

Духовен концерт "Ако Господ не съзида къщата, напразно ще се трудят строителите й", посветен на юбилея, с песни и музики от Пиеранджело Секуери - изпълнение от хористите на нашата църква

17 октомври 10.00ч монс. Георги Йовчев

Свята Евхаристия по повод празник "Св.Павел от Кръста"

24 октомври 10.00ч монс. Петко Христов

Свята Евхаристия с Миропомазание на

Десислава

Мария,

Тони,

Мариелка,

Дени,

Мартин,

Щефи,

Внимавайте! На 9 и 23 октомври от 16.00ч

групата за молитва ще се срещне да се моли за младежите, които ще приемат Светото Миропомазание.

Всички сме поканени да участваме